

Понизив

Руданський Степан Васильович

П'є-гуляє у неділю
На коршомці Гарасим;
З Гарасимом п'є-гуляє
І сусід його Трохим.
А обидва стрільці жваві.
От перечка і пішла...
Далі Трохим розходився,
Підійнявся з-за стола:
«То ти кажеш, що ти луччий?
Що ти гаспидний стрілець?
Збий же мені з чуба шапку —
Тоді будеш молодець!»
«Кажеш, може, що не зіб'ю?»
«А ти кажеш, що зіб'єш?!»
«А їй-богу, що ізіб'ю!»
«А їй-богу, не зіб'єш!..»
«Та от тобі і рушниця!»
«Ану-ну! Давай! Давай!»
«Ставай, лишень, край порога!
«Та я стану, ти ставай!..»
Цілить один од порога,
Другий стоїть за столом
Та щосили натягає
Сиву шапку на чоло.
Бах! рушниця... Стало димно...
Йде до столу Гарасим...
А за столом в сивій шапці,
Як баран, лежить Трохим!
(Йому куля пролетіла
Через шапку і чоло...)
Підіймає він Трохима,
Підпирає за столом.
Сам одходить до порога.
Знов рушницю в руки взяв,
Прицілився разів кілька
Й головою похитав.
«Вибачай мені, Трохиме,—
Гарасим проговорив,—
На два цілі лиш понизив
Та й і шапки не ізбив».

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/ponyzyv